

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bogumiła Ustjanicz

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko B. B.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 kwietnia 2010 r.,

zażalenia pozwanej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 20 sierpnia 2009 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2009 r. odrzucił apelację pozwanej B. B. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 23 kwietnia 2009 r., uznając, że nie została ona należycie opłacona, a także nie uzupełniono w terminie jej braków.

W zażaleniu na to postanowienie skarżący zarzucił naruszenie art. 130 § 1 k.p.c. oraz art. 130² § 3 k.p.c. i wniósł o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W dniu 2 marca 2006 r. weszła w życie ustawa z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398; dalej – u.k.s.c.), która przewidywała pobieranie opłaty podstawowej od pism podlegających opłacie sądowej, wnoszonych przez strony zwolnione od kosztów sądowych. Bezspornym jest, że postępowanie w sprawie zostało wszczęte przed tą datą (w grudniu 2004 r.). Niemniej jednak przepisy tej ustawy miały zastosowanie w rozstrzyganej sprawie, z tym, że po raz pierwszy do apelacji wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 kwietnia 2006 r. Jej nowelizacja dokonana ustawą z dnia 14 grudnia 2006 r. utrzymała obowiązek stosowania przepisów o opłacie podstawowej w sprawach wszczętych przed dniem jej wejścia w życie tj. przed dniem 10 marca 2007 r. Wynika to z wykładni art. 2 ustawy nowelizującej, która była już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (por. np. postanowienie z dnia 11 stycznia 2008 r., V CZ 115/07). Sąd Apelacyjny przyjął zatem zasadnie, że apelacja pozwanej podlegała opłacie podstawowej. Wbrew stanowisku skarżącego opłata ta ma charakter opłaty w wysokości stałej w rozumieniu art. 130² § 3 k.p.c., co także wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 10 stycznia 2007 r., III CZP 134/06 (OSNC 2007, nr 11, poz. 160).

Uwzględniając, że w sprawie miał zastosowanie art. 130² § 3, który nakazywał odrzucenie nieopłaconej apelacji wniesionej przez zawodowych pełnomocników, podlegającej opłacie w wysokości stałej, bez ich wzywania do uiszczenia opłaty, Sąd Apelacyjny zasadnie uznał, że zachodziła podstawa do odrzucenia apelacji. Za odmiennym rozstrzygnięciem nie przemawiało wniesienie przez skarżącą opłaty podstawowej od apelacji po wezwaniu Sądu pierwszej instancji. Nastąpiło ono bowiem po terminie, a samo wezwanie ze strony sądu, do którego brak było podstaw, nie mogło mieć wpływu na ocenę prawidłowego opłacenia apelacji przez skarżącą. Z tego względu zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie, niezależnie od oceny, czy zachodziła także kolejna podstawa do odrzucenia apelacji, do której odwołał się Sąd drugiej instancji. Gdyby zatem nawet podzielić stanowisko skarżącego, że wymogi formalne apelacji zostały zachowane, inaczej niż ocenił to Sąd Apelacyjny, gdyż stwierdzone przez Sąd uchybienia, które niewątpliwie miały miejsce, były wyłącznie wynikiem błędu przy jej redagowaniu i ich charakter nie uniemożliwiał nadania biegu apelacji, nie mogło to przemawiać za uwzględnieniem zażalenia.

Z przyczyn wyżej wskazanych zażalenie podlegało zatem oddaleniu (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).